

Csak ha derűdet

Hová tevéd, vén cimborám, derűdet?
Épp most, „amikor” vénülsz sír fele,
s (savanyú szőlő?) megvetsz hírnevet,
örülnöd kéne, hisz az élet nyűg lett!
A lét butácska könyv, bármit is írj bele –
ki ne olvasná félre a betűket??
Miért gyógyszert? Mért nem tüzes nedűket!?
Az talán most, élve is elrepítene.
Csupasz fák alatt mész kifosztott szívvel?
E melodráma mit hozhat, butus?
Szép pályád nyápic hüppögésig ível!?
Remény palira nem vesz már, tehát
híven várj gazdit, mint egy jó kutyus –
a halál hazavisz, a póráz vár reád.

Póráz vár rád, agyó, szabad futások;
mit orrodba gyűjtöttél eddig, szagokat,
abból gazdálkodj; nem találsz te mást ott,
ahová immár néma gazdád szépen elvezet.
Beteljesít, ládde, nem halogat –
kihúti szépen bundád s nyelvedet.
Ki elkerülné ezt a sorsot, olyan nincs – te sem
szენvedsz örökké, bár nem is látsz hajnalt;
elenyész, mi csak visszahúzott, sarkallt.
Ugye, nem visszakoznál immár, hirtelen?!

Alig-alig van híja már, hogy túl-légy mindenem.
Összevegyít napod hajdant és „majdan”-t.
Bár utánad maholnap csalán és aszat hajt,
– csak ha derűdet veszni hagytad, úgy vagy nincstelen.

Csak szél süvít. Győzött a gravitáció.

Ha (jó ideje földhözragadt figura, aki pedig valaha viszonylag sokat röpködött) fölnezek az esti égre, és* valami repülő villogó jelzőfényeit látom: a múltam.
Szárnyaltak az enyéim is, de amelyek kérkedve(? vagy csak mert ez a dolgok rendje?) villódnak *most* fent, azok mind mások gondolatai.
Az elmém: akár egy jeges szél seperete elhagyott kifutópálya. Kifakultak rajta a fölfestett jelek, a beton-négyszögek közeit fölverte a gyom.

Újra birtokba venni. Használni.[.] Hogyan kaparhatnám össze (így, földhözragadtan, hogy még egy kegyetlen törvény rám dermedt hálója is bénít) a rávalót?!

Az egyre lepukkantabb shuttle busz (Remeron- s Rivotril-üzemű) még erre-erretéved, megszokásból, de ki nem száll senki; nincs, aki ne tudná: megszűnt a légiforgalom.
Hogy egy kerozint szállító tartálykocsi hogy' fest, azt ugyanúgy nem tudom már, mint ahogy idegen szó (vagy merő absztrakció) lett a dugóhúzó, a maligánd, a teret-időt észrevétlen' megszüntető olvasgatás a könyvszagú bolt polcsorai közt, a verejtékezve-hunyorogva üldögélés a nyárperzselte sziklán: a bámuldozás a hegytetőről vagy a fölülről napsütötte tejszínhab-felhőtakaró.

* A törvény szövedékét nem keresi fönn a szemem. Hiszen rám hullt; foglya vagyok. *Bár fölfeslene!* . . .